

แบบฟอร์มบทความย่อผลงาน

ประเภท (/) เรื่องเล่า () หนังสั้น

ชื่อเรื่อง ทะเบียนสมรส..ความหวังครั้งสุดท้ายของชีวิต

ผู้นำเสนอ นางสาวศิริพร อินแก้วศรี ตำแหน่ง พยาบาลปฏิบัติการ หน่วยงาน ฝ่ายบริการพยาบาล
คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

อำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เบอร์โทรติดต่อ 091-4618382 E-mail koy_pyb@hotmail.com

เนื้อหาโดยย่อ

เมื่อการแต่งงานคือความฝันของใครหลายคน การมีบรรยากาศที่อบอุ่น มีสักซิปยานมากมาย
ที่มาร่วมแสดงความยินดี แต่ถ้าเป็นบรรยากาศในห้องสี่เหลี่ยมสีขาวเล็ก ๆ บนเตียงผู้ป่วย ความรู้สึก
ความงดงามของงานแต่ง และคำมั่นสัญญาที่จะอยู่ร่วมกัน จะยังเหมือนเดิมอีกไหม

พี่ศักดิ์ เป็นผู้ป่วยมะเร็งตับอ่อนระยะท้าย ที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลสงขลานครินทร์มา
ได้ระยะหนึ่ง ขณะที่รับการรักษา พี่ศักดิ์จะมีภรรยาชื่อ น้องชมพู่ที่คอยดูแลข้างเตียงตลอดเวลา ไม่เคย
ห่างไปไหนแม้แต่วันเดียว นานวันเข้าอาการของพี่ศักดิ์เริ่มทรุดลง ทีมแพทย์แจ้งว่าไม่สามารถทำการ
รักษาต่อได้และให้รับการรักษาแบบประคับประคอง แต่พี่ศักดิ์และน้องชมพู่เองบอกว่าจะสู้จนสุดทาง
เพราะมีลูกสาวที่เพิ่งคลอด และอยากใช้เวลาอยู่กับลูกสาวคนนี้ให้นานเท่าที่จะทำได้ แต่ลูกสาวของพี่
ศักดิ์อยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี นานๆครั้งจึงจะสามารถพาลูกสาวมาเยี่ยมได้ เมื่ออาการพี่ศักดิ์เริ่มแยลง
พยาบาลสังเกตเห็นว่าสีหน้าพี่ศักดิ์ดูมีความกังวลตลอดเวลา เมื่อพยาบาลได้เข้าไปพูดคุยพบว่าสิ่งที่พี่
ศักดิ์กังวลอยู่นั้น มีอยู่สองเรื่อง คือ พี่ศักดิ์และน้องชมพู่เคยวางแผนกันไว้ว่าจะจดทะเบียนสมรสกัน
แต่ด้วยอาการป่วยทำให้ไม่สามารถทำได้ ทางหอผู้ป่วยได้ขอคำปรึกษาจากปลัดอาวุโสท่านหนึ่ง ได้รับ
คำแนะนำเรื่องการยื่นคำร้องขอจดทะเบียนสมรสที่โรงพยาบาล และเข้าวันรุ่งขึ้นเจ้าหน้าที่ทะเบียนได้
เข้ามาทำการจดทะเบียนสมรสให้ บรรยากาศของการจดทะเบียนสมรส เต็มไปด้วยรอยยิ้มของพี่ศักดิ์
และน้องชมพู่ บนเตียงสี่เหลี่ยม ห้องสีขาว มีเจ้าหน้าที่ทะเบียน พี่สาวของผู้ป่วย พยาบาล และ
เจ้าหน้าที่ของหอผู้ป่วย เป็นสักซิปยาน ในการจดทะเบียนสมรส พี่ศักดิ์ได้มอบช่อดอกไม้ให้น้องชมพู่
เหมือนคู่บ่าวสาวอื่น โดยการเตรียมจากพยาบาล ซึ่งพี่ศักดิ์และน้องชมพู่ไม่ได้ทราบล่วงหน้า ใน
ภาพความจำของหลายๆคนอาจจะเต็มไปด้วยความรู้สึกที่สวยงาม แต่ความรู้สึกของสักซิปยาน
นอกจากความยินดีแล้วยังมีความรู้สึกเศร้าใจอยู่ลึกๆ เพราะการจดทะเบียนสมรสคือการเริ่มต้นชีวิตคู่
แต่สำหรับคู่นี้แล้วคือการนับถอยหลังระยะเวลาการใช้ชีวิตคู่ที่เหลืออยู่ร่วมกัน และไม่อาจคาดเดาได้
ว่าจะเหลือระยะเวลาอีกกี่วัน กี่ชั่วโมง กี่นาที อีกเรื่องหนึ่งที่พี่ศักดิ์ต้องการ คือการเดินทางกลับบ้าน
เดิมซึ่งอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี พี่ศักดิ์บอกว่าอยากกลับไปพบลูกสาวก่อนที่ตนเองจะเสียชีวิต การ

เดินทางเป็นอีกเรื่องที่ทางแพทย์และพยาบาลค่อนข้างจะกังวลว่าระหว่างทางนั้นอาการของพี่ศักดิ์จะทรุดลง สามารถเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทางได้หรือไม่ พยาบาลได้ประสานกับหน่วยงานต่างๆ และโรงพยาบาลปลายทาง เพื่อให้เดินทางส่งตัวกลับได้เร็วที่สุด ขณะเดินทางพี่ศักดิ์มีอาการเพื่อกระสับกระส่าย ปวดท้องและเหนื่อยเป็นระยะ พยาบาลจะต้องให้ต้องรับประทานยา morphine เพื่อบรรเทาอาการทุกซ์ทรมาน เมื่อเดินทางถึงที่หมาย ขณะลงจากรถฉุกเฉินพี่ศักดิ์มองเห็นลูกสาวก็ลุกขึ้นมาวิ่งและยิ้มให้กับครอบครัวราวกับปาฏิหาริย์ เพียงแต่ได้เห็นลูกสาวคนที่รักและคิดถึงมาตลอดสี่หน้าของพี่ศักดิ์ก็บ่งบอกถึงความสุขที่ไม่ต้องพูดออกมา แต่ทุกคนที่มองเห็นก็สามารถรับรู้ได้ หลังจากได้ส่งพี่ศักดิ์ถึงที่หมายด้วยความภาคภูมิใจ ก็ถึงเวลากลับมาพักผ่อน พี่ศักดิ์มองหน้าพยาบาลและพูดว่าขอบคุณ เป็นคำสั้นๆที่ไม่ได้สวยหรูแต่รับรู้ได้ด้วยใจ หลังจากนั้น 2 วัน น้องชมพู่ก็โทรมาแจ้งข่าวว่า พี่ศักดิ์ได้เสียชีวิตลง และจากไปอย่างสงบภายใต้รอยยิ้ม อย่างน้อยพี่ศักดิ์ก็ได้กอดลูกสาวอันเป็นที่รักเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจากไปตลอดกาล ทางครอบครัวของพี่ศักดิ์กล่าวขอบคุณทางหอผู้ป่วยและโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ที่ให้การดูแลเป็นอย่างดีเสมอมา

จากเรื่องราวของพี่ศักดิ์และน้องชมพู่สิ่งหนึ่งที่ได้รับ คือ เรื่องบางเรื่องที่เป็นความต้องการของผู้ป่วย ความหวังและความต้องการครั้งสุดท้าย พยาบาลในฐานะคนทำงานที่ต้องอยู่กับความเป็นความตายทุกวัน จนบางครั้งเราเองก็ละเลยสิ่งเล็กๆ ๆ ที่เป็นความต้องการของผู้ป่วยไป อยากให้พยาบาลทุกคนก้าวข้ามคำว่าเคยชิน คำนึงกับความต้องการของผู้ป่วย แต่ให้มองว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำต้องตอบสนองความต้องการนั้นทันที และเมื่อเราได้ทำจนสำเร็จ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นมันคือความอิ่มเอมใจ ที่บางครั้งเราก็ไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูด แต่จะรับรู้ได้ด้วยการมองเห็นภาพจริง และสิ่งนี้เองจะเป็นแรงบันดาลใจในการดูแลผู้ป่วยระยะท้ายต่อไป